

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ...

ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΠΟΛΛΟΙ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΥΝ!!!

Μέσα

στο δίμηνο που μας πέρασε τα “περιστατικά βίας” μεταξύ οργανωμένων οπαδών πολλαπλασιάστηκαν επικίνδυνα. Μεταξύ άλλων, πολλοί ήταν οι σύνδεσμοι οπαδών που δέχτηκαν νυχτερινή εμπρηστική επίθεση, ενώ σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις το λόγο είχαν οι βομβιστικές ενέργειες. Επιπλέον, οι απευθείας αντιπαραθέσεις με χρήση κάθε είδους φονικών εργαλείων αυξήθηκαν κι αυτές - με τα εκατέρωθεν μαχαιρώματα να έχουν την τιμητική τους. Φυσικά τα περιστατικά στα οποία αναφερόμαστε είναι μόνο όσα έλαβαν δημοσιογραφική δημοσιότητα. Θα ήταν, κατά συνέπεια, λογικό να υποθέσουμε ότι τα αληθινά νούμερα είναι πολύ διαφορετικά (εννοείται προς τα πάνω...)

Και λοιπόν; Τί έγινε λοιπόν που η βία μεταξύ των οπαδών χτυπάει κόκκινο; Και τί έγινε που οι βίαιες επιθέσεις μεταξύ των “χουλιγκάνων” ξεπερνούν κάθε κώδικα και κάθε όριο; Και τί έγινε που γύρω απ’ το αλληλοφάγωμα των οπαδών στήνεται μια ολόκληρη εγκληματική επιχείρηση με κύκλο εργασιών πολλά εκατομμύρια ευρώ;

Εντάξει, κανείς δε δίνει δεκάρα ούτε για τους οπαδούς, ούτε για τη φάση τους και προφανώς διάφοροι θα έχουν τους λόγους τους. Για να πούμε την αλήθεια έχουμε σκεφτεί και μεις έναν: την πολύ σοβαρή ευθύνη των ίδιων των οπαδών για όσα “παθαίνουν”. Και οπωσδήποτε αυτή η ευθύνη δεν είναι απ’ αυτές που ξεπερνιούνται εύκολα. Γιατί “κάνοντας τη φάση” τους, οι οπαδοί -είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι- έχουν εγκαινιάσει μια καινούρια ηθική γύρω απ’ τη βία και το μέτρο της. Είναι μάλιστα τόσο ισχυρή αυτή η συνθήκη που πλέον μοιάζει απίθανο να αφήσει απέξω οποιονδήποτε ασχολείται με τον κόσμο του γηπέδου. Και βέβαια δεν είναι μόνον αυτό· για παράδειγμα, οι ίδιοι οι οπαδοί έχουν βάλει το λιθαράκι τους στη διαπλοκή της οπαδικής κουλτούρας (των εαυτών τους δηλαδή...) με ένα κάρο συμφέροντα. Ακούγεται βαρύ, αλλά είναι αληθινό: ο σκληρός πυρήνας των οργανωμένων οπαδών έχει σήμερα αποκτήσει σοβαρές “άκρες” με τον κόσμο της νύχτας.

Αλλά

αρκετά με τα κρίματα των οπαδών. Αν μη τι άλλο, εκτός του ότι είναι γνωστά στην πλειοψηφία των μη οπαδών, είναι ήδη ομολογημένα απ’ το πιο υγιές κομμάτι των ίδιων των οπαδών (ναι υπάρχει και τέτοιο!!!). Οπότε; Οπότε, να τους βρίσουμε και μεις, ούτε νόημα θα χει ούτε αξία...

Μπορούμε όμως να πούμε κάτι λίγα που εμάς μας φάνηκαν χρήσιμα. Να ένα για αρχή: το γήπεδο είναι χώρος κοινωνικός· μαζεύει ένα κάρο διαφορετικό κόσμο, που μπερδεύεται αναμεταξύ του. Και μέσα στη διαφορετικότητά του αυτός ο κόσμος έχει και κάτι κοινό: στην πλειοψηφία του είναι νεαρής ηλικίας και εργατικής καταγωγής. Το γήπεδο είναι επίσης χώρος μαζικός. Και ως τέτοιος συσσωρεύει αντίστοιχης ποιότητας και ποσότητας δυναμική. Είναι μ’ αυτή την έννοια που **το γήπεδο σε πείσμα των επικριτών του αναπτύσσει μια ιδιαίτερη ζωντάνια**. Μας αρέσει ή όχι, το γήπεδο αποτελεί πλέον έναν απ’ τους ελάχιστους κοινωνικούς τόπους που επιτρέπει και ευνοεί το χτίσιμο κοινοτήτων - ονομάστε τις παρέες, ονομάστε τις συμμορίες, το ίδιο κάνει. Είναι αυτές οι κοινότητες που μέσα στη γενική κοινωνική μοναξιά

εμφανίζουν την ικανότητα να παράγουν μια κάποιοι είδους συλλογική ευφυΐα, μια κάποιοι είδους αίσθηση κοινότητας, μια κάποιοι είδους συλλογική δύναμη.

Ας μη νομίζει κανείς ότι τρέφουμε αυταπάτες: το δίχως άλλο, η αίσθηση κοινότητας για την οποία μιλάμε δεν περνάει και την καλύτερή της φάση... Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που αυτοεξαντλείται στο να βρίσει και να δείρει τον αντίπαλο. Δε λέμε. Έχει τη φάση του κι αυτό. Αλλά ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι με κάποιον περίεργο και αντεστραμμένο τρόπο η συλλογική (με τα χίλια της προβλήματα...) οπαδική δύναμη βγάζει τη γλώσσα της στις διάσπαρτες κοινωνικές μοναξιές. Στο κάτω κάτω **το πρόβλημα δεν είναι ότι πολύς κόσμος πάει στο γήπεδο (αυτό καλό είναι). Το πρόβλημα είναι ότι η μοναξιά και ο ατομισμός είναι σήμερα κυρίαρχοι:** από τους χώρους της δουλειάς, μέχρι τις ερωτικές σχέσεις και από τις πολιτικές οργανώσεις μέχρι οποιαδήποτε κοινωνική επαφή. Η μοναξιά και ο ατομισμός είναι παντού οι μεγάλοι πρωταγωνιστές.

Δεν είναι οι οπαδοί βέβαια έξω απ' αυτή τη συνθήκη. Για την ακρίβεια, βρίσκονται τόσο μέσα, όσο όλοι μας. Με μια σημαντική διαφορά: γύρω απ' την "τρέλα" των οπαδών είναι πλέον δυνατό να βγουν πολλά λεφτά. Προσοχή: δεν εννοούμε να βγουν λεφτά με την κλασική έννοια του όρου - να πουλιούνται εισιτήρια, μπλούζες και ποπ κορν. Αυτό που κατά τη γνώμη μας έχει αλλάξει με τον κόσμο του γηπέδου είναι ότι από καιρό έχει μπει σε τροχιά εγκληματοποίησης. Κι εδώ χρειάζεται προσοχή. Δεν υπονοούμε κάποια ποσοτική αύξηση της οπαδικής βίας. Αντίθετα αυτό που, κατά τη γνώμη μας, εξελίσσεται είναι μια διαδικασία με σχέδιο, με σχετικά μικρό παρελθόν και με πολλά υποσχόμενο μέλλον: μια διαδικασία που στο τέλος της **θέλει να μπλέξει τον κόσμο του γηπέδου με τις μπίζνες του εγκληματικού κεφαλαίου και να τον κάνει χαμάλη των δικών της εγκληματικών επιδιώξεων.**

Σας μοιάζει υπερβολικό αυτό που λέμε; Κακώς, γιατί την ίδια (και σκληρότερη) διαδικασία εφάρμοσε και το αγγλικό κράτος και τα κατάφερε μια χαρά στα σχέδιά του. Και κει, όπως και εδώ, στόχος ήταν το πέταγμα των οπαδών (δηλαδή ενός δυναμικού κομματιού της εργατικής τάξης) έξω από το γήπεδο, με πρόσχημα την καταπολέμηση της οπαδικής βίας. Μόνο που, όπου αυτή η "καταπολέμηση της γηπεδικής βίας" λαμβάνει σάρκα και οστά, συμβαίνει παντού μ' έναν αντιφατικό τρόπο. Από τη μία "καθαρίζει" τα γήπεδα κι απ' την άλλη φροντίζει να μεταλλάσσει τη σχετικά χαβαλετζίδικη κόντρα του γηπέδου σε οργανωμένη και εντατική βία στους δρόμους

και στις γειτονιές των μητροπόλεων. Μάλιστα όσο πιο πολύ σκληραίνει ο "πόλεμος ενάντια στη βία" μέσα στο γήπεδο, τόσο πιο πολύ η βία απογειώνεται έξω απ' αυτό! Δεν έχετε παρά να εξετάσετε τι έχει "καταφέρει" ο αθλητικός νόμος (και μαζί του όλοι οι "αρμόδιοι") που ισχύει τώρα στην Ελλάδα. Από τη μία μεριά επιβάλλει δρακόντειες ποινές (π.χ. οδηγεί οπαδούς στη φυλακή, μόνο και μόνο επειδή άναψαν ένα καπνογόνο!) και από την άλλη κατά τη διάρκεια της ισχύος του έχει αυξήσει τα κλειστά "ραντεβού οπαδών". Αυτά τα τελευταία μέχρι στιγμής μετράνε πολλούς μαχαιρωμένους και ήδη έναν (;) νεκρό. Φαντάζει περίεργο, αλλά καθόλου τέτοιο δεν είναι το πιο δυναμικό τμήμα των οπαδών σταμάτησε να επιδεικνύει αυτή του τη δύναμη μέσα στο γήπεδο τις Κυριακές και τη μετέτρεψε σε καθημερινή πολεμική διαδικασία...

Θα ήταν ωστόσο λάθος να πιστέψουμε ότι αυτή η ποιοτική αναβάθμιση της βίας είναι "ανεξέλεγκτη". Δυστυχώς είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι η εγκληματοποίηση των οπαδών δεν προμηνύει τίποτα το καλό για κανέναν - με πρώτους στη λίστα τους ίδιους τους οπαδούς. Δε θα πρέπει να αγνοούμε άλλωστε ότι σχεδόν ταυτόχρονα με την αλλαγή στη φιγούρα και στο πεδίο δράσης των οπαδών, έλαβε χώρα μια πολύ μεγαλύτερη αλλαγή, διαφορετικής βέβαια τάξης. Λέμε και ξαναλέμε ότι στις μέρες μας το οργανωμένο έγκλημα, ο κατ' επάγγελμα δηλαδή βιοπορισμός μέσω της παρανομίας, έχει ανοίξει τα πανιά του και πλέει με ούριο άνεμο. Σύμφωνα μάλιστα με τις επίσημες λίστες το οργανωμένο έγκλημα είναι στην εποχή μας η οικονομικά επικερδέστερη επιχειρηματική δραστηριότητα. Ας μη μιλήσουμε καλύτερα για το τι λέει η εμπειρία μας... Όλη αυτή η ιστορία με το οργανωμένο έγκλημα, εκτός από τα μεγάλα κέρδη που δημιουργεί, χρειάζεται επίσης μεγάλο σε αριθμό και πλούσιο σε εμπειρία "εργατικό δυναμικό". Δεν έχουμε εδώ να κάνουμε με τίποτα μικροδουλείς: υπάρχουν τόνοι πρέζας για να σπρωχτούν καθημερινά στις πιάτσες, υπάρχουν χιλιάδες γυναίκες που πρέπει να "διοχετευτούν" καθημερινά στην πορνοαγορά, υπάρχουν αμέτρητες πόρτες μαγαζιών που πρέπει να φυλάσσονται κάθε βράδυ. Υπάρχει τέλος ένας ολόκληρος κόσμος που γίνεται καθημερινά όλο και πιο βίαιος, όλο και πιο "παράνομος".

Όσο περισσότερο λοιπόν χρειάζεται να υπάρχει κάποιος να "κάνει τη δουλειά", άλλο τόσο χρειάζεται κάποιον που **το εγκληματικό κεφάλαιο ψάχνεται στο χώρο του γηπέδου για να βρει τους υπαλλήλους του...** Και καθόλου παράξενο που καλύπτει τις βρωμοδουλείς του με το καμουφλάζ της "βίας στα γήπεδα..."